ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **J. Z.,** zast. Mgr. Antonínem Novákem, advokátem se sídlem Sokolská 531/12, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 375/1, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2016, čj. MPSV-2016/45803-922, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 28. 7. 2017, čj. 72 Ad 10/2016-17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce dne 23. 12. 2015 podal žádost o příspěvek na bydlení ode dne 1. 10. 2015. Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2016 Úřad práce České republiky, krajská pobočka v Olomouci, dávku nepřiznal. Žalobce se odvolal, žalovaný odvolání zamítl.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou. Namítal, že osoby samostatně výdělečně činné (dále též „OSVČ“) jsou znevýhodněny a diskriminovány oproti jiným skupinám osob, včetně zaměstnanců, neboť na příspěvek na bydlení nedosáhnou. Při posuzování žádosti se vychází z jejich fiktivního, nikoliv reálného příjmu. Skutečný příjem žalobce byl mnohem nižší, než fiktivní. Krajský soud žalobu výše označeným rozsudkem zamítl a odkázal na judikaturu NSS, která opakovaně shledala tzv. fikci příjmu v souladu s ústavním pořádkem.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Mj. namítl, že krajský soud porušil jeho právo na spravedlivý proces, neboť se dostatečně nezabýval žalobními námitkami. V rozsudku prý neuvedl žádný objektivní argument, který by mohl obhájit či ospravedlnit to, že OSVČ jsou vyloučeny ze systému státní sociální pomoci. Dikce § 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, (fiktivní příjem) je v rozporu s ústavním pořádkem.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Mezi stěžovatelem a žalovaným není spor o skutkovém stavu věci. Klíčovou otázkou je, zda § 5 odst. 1 písm. a) bodu 2 a § 5 odst. 7 zákona o státní sociální podpoře (stanovení fiktivního příjmu) je v souladu s ústavním pořádkem. NSS se k této otázce již několikrát vyjadřoval (viz např. rozsudky ze dne 3. 2. 2010, čj. 3 Ads 101/2009-60, ze dne 11. 8. 2016, čj. 5 Ads 181/2014-21 a další ve věcech téhož stěžovatele). Přímo se zabýval i námitkami, které stěžovatel uplatňuje opakovaně a pouze s drobnými obměnami (srov. např. rozsudek ze dne 27. 9. 2016, čj. 1 Ads 94/2016-20 a tam cit. judikaturu). Tato věc se od předcházejících stěžovatelových sporů nijak neliší. Oproti poslední kauze stěžovatel doplnil argumentaci jen o další příklady nerovností vytvořených zákonodárcem, přirovnání současné formy vlády k totalitním režimům a kritiku soudní moci pro konformizmus a nedostatek empatie.

[6] NSS neshledal důvod se od judikatury odchýlit. Rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je záležitostí sociální politiky státu, tedy moci zákonodárné, nikoliv moci soudní. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky státní sociální podpory. Právo na rovnost není absolutním zákazem rozlišování mezi jednotlivými skupinami adresátů základních práv. Zakazuje jen *nedůvodné* rozlišování. Existují-li objektivní a rozumné důvody, proč odlišovat OSVČ od jiných příjmových osob, není dikce zákona protiústavní. V rámci sociální politiky stát odmítl dotovat ztrátové či nedostatečně ziskové podnikání OSVČ, což je objektivní a rozumný důvod pro odlišení pravidel určování rozhodného příjmu OSVČ od osob v pracovním či služebním poměru. Stát nemůže nést odpovědnost za podnikatelské riziko, které na sebe stěžovatel vzal, a prostřednictvím státní sociální podpory dorovnávat nízké příjmy z podnikání (rozsudek ze dne 21. 7. 2008, čj. 4 Ads 62/2007-72). Obdobně stěžovatel již dostal i odpověď na argumenty ohledně tvrzeného rozporu s mezinárodními smlouvami a Listinou základních práv EU (blíže již cit. rozsudky čj. 5 Ads 181/2014-21 a čj. 1 Ads 94/2016-20).

[7] Proto ani v této věci NSS řízení nepřerušil a věc nepředložil Ústavnímu soudu k posouzení rozporu dotčeného ustanovení zákona s ústavním pořádkem (čl. 95 odst. 2 Ústavy).

[8] Konečně je třeba ocenit odůvodnění rozsudku krajského soudu, který se stručně, srozumitelně a správně vypořádal se žalobní argumentací.

[9] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti,

pokračování

neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu